

Ale možná by ses kampaně nemusela účastnit v takovém rozsahu.

Několik málo blízkých kolegů se to ode mě dozvědělo s předstihem a navrhovali, ať jsem dál na kandidátce, že nemusím být lídr. Jenže já bych se neuměla jen vézt. Nejsem ten typ, který by se v kampani schoval za ostatní. To by mě deptalo. Zdraví je ale hlavně předpokladem všeho ostatního. Když nejsme zdraví, tak se nám ostatní věci jeví méně zásadní, zcela pochopitelně. Stokrát nic umožilo osla. Přesně tak jsem se cítila. Mnoho, někdy i letitých, drobností se najednou sečetlo do jednoho velkého problému. Viděla jsem za svůj život hodně lidí, kteří nedokázali zatáhnout za brzdu včas. Prošvihli to. Tak dlouho překonávali jednotlivé těžkosti, až už to nešlo dál. A to přesně pro sebe nechci. Nechci prošvihnout správný čas.

S kým jsi se radila o odchodu z politiky?

Svůj odchod jsem hodně probírala hlavně s manželem. Tomáš vždycky bude můj rádce, baví mě s ním řešit všechno možné, samozřejmě i politické názory. Umíme se vzájemně podržet, pro mě to je klíčová věc v manželství. Manželství pro mě není soupeření, ale partnerství. Podpořil by mě v jakémkoliv rozhodnutí. To, že chci nyní odejít, naprosto chápal. Shodujeme se v tom, že co jsem mohla, to jsem předala. Nemám se za co stydět.

Jak těžké bylo udělat ten poslední krok, zavřít za sebou dveře vysoké politiky?

Chtělo to hodně síly. Pokud politik či politička prohraje volby nebo má nějakou kauzu, tak odejít musí. I to chce někdy sílu, ale spíš jsou postaveni před situací, kterou jinak řešit nelze. Ale odejít, když si chcete uchovat zdraví, když je to pro vás spíš preventivní krok, to chce i odvalu. Je to víc projev síly než slabosti. Aspoň já to tak vnímám a uvědomila si to během posledních měsíců.

Jaké byly lidské reakce v politickém zákulisí? Vyčetl ti to někdy někdo?

V den, kdy jsem zveřejnila své rozhodnutí nekandidovat, se objevila pestrá škála reakcí. Ale abych řekla pravdu, čekala jsem mnohem víc těch nepříjemných, než kolik jich nakonec bylo. Komunistka Konečná ukázala přesně, jak se to nedělá, napsala něco

ve smyslu „od kdy je špatné svědomí zdravotní problém“ a snesla se na ni vlna kritiky. Ač to vzala rychle zpět, už nemohla úplně vymazat svou necitlivou reakci. Což možná paradoxně napomohlo tomu, že si jiní takovou míru neempatie veřejně odpustili. Bylo pro mě klíčové zachovat se nesobecky, co nejlépe takticky zvládnout exit strategy, aby měla co nejmenší dopad na mé kolegy a kolegyně ve straně a v koalici Spolu. Zároveň vím, že nejsem nenahraditelná. Opravdu jsem se v politice nezbláznila! Věřila jsem, že tyto kroky mohou být naopak akcelerací pozitivního vývoje. Ukáží se nové talenty a noví lídři, o kterých jsme ani nevěděli. Mnohdy stačí k tomu, aby se projeví, když se jim dá více prostoru. Třeba je drží zpět to, že nechtějí jít do sporu s předsedou či předsedkyní. Ale v momentě, kdy se dveře otevrou, tak do nich mohou vstoupit a rozletět se.

Hrál v tvém zvažování o odchodu roli i fakt, o kterém jsi často jako politička mluvila, a to jsou nenávistné útoky na političky, protože jsou to ženy?